

[Søgaard.]

løbe videre i 3 eller 4 år, indtil man får nye betjente. Men man må simpelt hen spørge sig selv: hvad kan man gøre i den aktuelle, den øjeblikkelige situation?

Justitsministeren (Thestrup): Jeg regner med, at den undersøgelse, der i øjeblikket er sat i værk, meget hurtigt vil blive afsluttet, således at vi, straks efter at den er afsluttet, kan gribe ind på den måde, som så anbefales. Jeg har forhandlet med rigspolicechefen om det, og vi regner med, at der ret hurtigt kan gribes ind.

Jeg må sige til hr. Søgaard, at tanken om at udbygge politiskolen er til overvejelse. Men det er igen et økonomisk spørgsmål, og det er ikke så let at blive ved at udvide og bygge. Det er noget, som hver gang i alt fald må overvejes nøje. Jeg er opmærksom på det, hr. Søgaard sagde om overarbejde; det er naturligvis noget, der vil indgå i vore overvejelser.

Jeg vil nævne et tredje punkt, som vi interesserer os meget for; det kan heller ikke ske med det samme, men skulle gerne ske i løbet af ikke alt for lang tid, og vi er altså allerede i gang. Det drejer sig om at aflaste politiet for det ikke-politimæssige arbejde. Det er et af de områder, der virkelig for alvor vil have betydning; jeg er begyndt på nogle områder, og der er flere, hvor vi skal arbejde med at nå frem til løsninger, sådan at det arbejde, politiet har, først og fremmest — jeg havde nær sagt alene — er det politimæssige arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Dagmar Andreasen* til indenrigsministeren:

„Finder ministeren, det er rimeligt stadig at investere i sikringsrum i henhold til lov nr. 253 af 27. maj 1950?“

Dagmar Andreasen: I 1950 gennemførte folketinget under indtryk af den nylig afsluttede anden verdenskrig en lov om, at der i forbindelse med praktisk taget alt nybyggeri undtagen en- og tofamiliehuse skal bygges sikringsrum. Ordet sikringsrum er nu aldrig gået ind i befolkningens sprog-

brug. De kaldes stadig væk beskyttelsesrum, og det er vist også mere rimeligt, for sikring har de nu aldrig ydet. Det kan godt være, at de med de våben, man kendte i 1950, kunne yde en vis beskyttelse, men med den ændring, der er sket i våbenarterne siden, tror jeg ikke, det er nemt at finde rimelighed for opretholdelse af loven, hvad sikring eller beskyttelse af befolkningen angår. Det er også min opfattelse, at loven er helt ude af trit med, hvad befolkningen finder rimeligt og fornuftigt, så det må vist være tiden at tage den op til en revision.

Jeg har prøvet, om jeg kunne finde ud af, hvad det i grunden koster. Det kan jeg ikke, for der er ikke rigtig nogen tal for det, men det er ikke småpenge. Huslejerne i boligbyggeriet stiger af den grund, erhvervslivet belastes og må sætte omkostningerne i vejret, og skatteyderne må betale for det i det sociale boligbyggeri. Jeg er meget spændt på at høre, om indenrigsministeren ikke mener, at tiden er inde til, at vi får ophævet denne lov.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg er ganske enig i, at der er behov for at overveje, om de regler, der gælder for udførelse af sikringsrum, og som er uændrede siden 1950, som fru Dagmar Andreasen sagde, fortsat er tidssvarende, når hensyn tages til våbenudviklingen og udviklingen i byggeskik i den forløbne periode.

Det er med henblik herpå, indenrigsministeriet har nedsat et udvalg til forberedelse af en revision af loven om bygningsmæssige civile foranstaltninger. I et svar den 8. september på et spørgsmål, hr. Kurt Brauer havde stillet mig her i folketinget, gav jeg udtryk for, at man må påregne, at der inden udgangen af 1970 vil foreligge en betænkning fra udvalget om spørgsmålet. En eventuel revision af lovgivningen må efter min opfattelse afvente fremkomsten af denne betænkning.

Jeg vil dog gerne tilføje, at formålet jo er at give civilbefolkningen den størst mulige beskyttelse i en krigssituation, og spørgsmålet har da også været rejst flere gange. Når det nu bliver sagt, at loven er fra 1950, vil jeg gerne nævne, at i den af statsministeriet i 1962 udsendte pjece „Hvis